

הצקורים

לרביה"ק מוהר"ץ גברסלב זיע"א

כך שמעתי // נקודות אור בנתיבות החיים // הרב ישראל מאיר גלינסקי

דיבורי קודש ששמע מוהר"א ש
מרחבי לוי יצחק בנדר ז"ל

ועדת חקירה – טוב או לא?

אנחנו זקוקים לשינוי, ולא רק שינוי נקודתי פה או שם, אלא הרבה מעבר. משהו כמו גאולה

לא הספקנו לנשום, והנה עוד קריסה: חניון בבית חולים, בנס ללא נפגעים. אם היו חלילה נפגעים, ייתכן שהיו פשוט סוגרים את כל בתי-החולים החנוניים והכבישים, לנצח או עד שיימצאו חיסונים נגד קריסות. עוד שבועיים, וקריסה נוספת במיממי שעדיין לא נודעו תוצאותיה המלאות, וקשה אפילו לחשוב אודותם. חלק גדול מהם הם אחינו היהודים ה' ירחם.

אז מה הפתרון? מקימים ועדת חקירה.

קורונה? אין בעיה. משרד הבריאות העולמי שולח ועדת חקירה לבדוק איך זה התחיל, ומי אשם בכך. מירון? מה הבעיה. ועדת חקירה תחקור את העניין ותסיק את מסקנותיה. רכבל? ועדת חקירה. מיאמי? ועדת חקירה. פארנצ'ס? חניון? ועדת חקירה. הכל בשליטה, מה נבהלתם?

העולם אומר: כשיש חור במכנסיים, אפשר לתפור לו 'לאטע' (=טלאי). אם יש שתי חורים, אפשר לעשות שתי 'לאטעס'. שלשה חורים? לא נעים. בדיעבד ממש אפשר להוסיף עוד 'לאטע'. אבל כשיש עשרה חורים, ומתעקשים לעשות עשר 'לאטעס', זה כבר לא 'מכנסיים עם לאטעס' אלא 'לאטעס בלי מכנסיים'.

אסון, מכל סוג שהוא, הוא דבר קשה. אבל באמת הוא גם מתנה. כשקורה אסון, דווקא מחמת שהוא כל כך קשה, הוא מצליח לעשות את מה ששום דבר אחר לא עושה לנו: להלם! ואין מתנה גדולה מרגע של הלם. רגע של הלם, בכוחו לבלום בברקס מוחלט את החיים, וליצור בהם 'חור'. ואז אנו זוכים לרגעים נדירים של חסד, בהם המח והלב פתוחים לקליט משהו אחר, ואין דבר שאנו זקוקים לו כמו אותו 'משהו אחר'.

מי שחושב שהמצב של העולם כיום הוא תקין, או שהצורה בה עם ישראל שרוי בו הוא תקין – שייצביע. ברור לכל בר דעת שהעולם צועד לקראת הרס עצמי טוטלי, ועוד יותר ברור שאנחנו כיהודים רחוקים מלהיות מי שאנחנו צריכים להיות. אנחנו בגלות, גם אם אנחנו בארץ ישראל, וגם אם יש לנו מדינה, ואפילו אם הייתה ממשלת ימין. ואולי דווקא משום כך.

אנחנו זקוקים לשינוי. נקודה. ולא רק שינוי נקודתי פה או שם, אלא הרבה מעבר. לא לדחוף אנשים, לא לדבר בבתי כנסיות, ולהתחזק במאה ברכות – זה חשוב מאד. אבל בואו, אנחנו זקוקים לקצת יותר מזה. משהו כמו גאולה אולי.

אבל זה כמעט בלתי אפשרי. התדר בו העולם מתנהל וגם מנהל אותנו, קשוח כל כך. הוא נושא בתוכו קודים כל כך כל כך נוקשים וסוחפים, עד שאנו נגררים אחריו כמעט בעל כרחינו. השיח המערבי חודר לתוך תוכנו, ומשנה את כל דפוסי החשיבה וההתנהגות שלנו, כמעט את ה-DNA (די.אנ.איי.) בסיוע אקטיבי כמובן של התקשורת והעיתונות, על כל סוגיהם כולל 'שלנו'.

במצב כזה, אין כמעט סיכוי לשינוי. אפשר אולי לשנות כמה פרטים חיצוניים, ואולי גם זה לא. אבל השינוי העיקרי והנחוץ ביותר – השינוי הפנימי והמהותי – כמעט חסר סיכוי.

חודשיים פלוס מהאסון במירון, והנה הוקמה ועדת חקירה. 'ממלכתית' אם שאלתם. האם אפשר לנשום לרווחה? תלוי את מי שואלים. לא לגמרי ברור מי נגד מי, ומה הצדדים לכאן או לכאן. מה שכן, היה הרבה בלגן סביב העניין, יש תומכים, מהם אפילו נלהבים. ויש מתנגדים, מאוכזבים או מסויגים.

מה תפקידה של הוועדה? גם בכך רבו הדעות. האם תפקידה לחקור את האשמים, או שמא תפקידה לתקן את הליקויים. האם היא עומדת להפקיע את האתר מידי ההקדשות השולטים בה, או שלא. האם בכלל נכון להעביר את השליטה על המקום לידי המדינה או שלא. האם נראה שינויים לקראת השנה הבאה, או שלא. על כל אלו ועוד שאלות רבות, אין תשובה ברורה. וניחשתם נכון, גם על השאלה האם מתישהו תהיה תשובה ברורה, אין תשובה...

שום דבר אם כן לא ברור ב'סיפור הוועדה': מהן המעלות ומתן החסרונות, מי בעד ומי נגד ולמה, מה תפקידה ומה בדיוק מגמתה. מה שכן ברור: ההגושה ושמו 'ועדת חקירה', הצליח להעביר את הפוקוס של המצלמה, ממה שבאמת התרחש במירון... וזה חבל, ממש ממש חבל.

הרבה דברים התרחשו לאחרונה. יותר מדי דברים. צריך להיות עקשן גדול, כדי להישאר חזק אחרי כל כך הרבה אירועים, ולהמשיך לחשוב בראש של עיתונאי, פוליטיקאי, וחוקר. כנראה אם כן, שיש לנו הרבה עקשנות.

נתחיל מהקורונה, איך לא. אוהבים לקרוא לזה 'שנת הקורונה', כאילו כדי לתחם את זה לזמן מוגדר וקצוב. שיהיה. שנה זה בכלל לא מעט זמן, ובמושגים של היום זה ה-מ-ה-ה, אבל למרבה הצער זה כבר יותר משנה ועדיין לא הסתיים, לא בעולם ולא אצלנו. בכל אופן נזרום עם הביטוי 'שנת קורונה' – שנה שלמה שבה כל העולם, מקצה הגלובוס ועד קצהו, עבר טלטלה שמעולם לא הכיר. אומרים שכבר מאה שנה לא היה כזה דבר – שוב ניסיון לתחום את זה לזמן – אבל מכיוון שאין בעולם אנשים בני מאה, המשמעות 'עבורנו' היא ש-מ-ע-ו-ל-ם לא היה דבר כזה.

טוב, התמודדנו 'בהצלחה' עם הקורונה, הביאו חיסונים והיינו 'המדינה הראשונה בעולם שיוצאת מהקורונה', לכאורה, והנה עומד להתקיים האירוע הגדול הראשון מסוגו לאחר הקורונה, סוג של 'מסיבת סיום' לקורונה. אך... אסון! 'האסון האזרחי הגדול ביותר בתולדות המדינה'. אם לא נמאס לכם, אז שוב ניסיון להגדיר זמן. כולנו הרי נולדנו לאחר פרוץ המדינה, אם כן זהו 'האסון האזרחי הגדול ביותר בהיסטוריה שלנו'.

היו שהבטיחו לעצמם שיעשו הכל כדי שזה לא יקרה שוב, ויפיקו את כל הלקחים הנצרכים. אך לא עבר חודש, ושוב, הפעם הראשונה – ולא במאה שנה האחרונות או בתולדות המדינה, אלא בהיסטוריה – של נפילת פארנצ'ס, (או בשם החדש: טריבונות). טוב זהו, הפעם באמת באמת, כבר לא יקרה כלום, כל כך 'באמת' שפשוט לא נאפשר לשום אירוע להתקיים... אוקי, אז זה קרה באיטליה: שוב, אסון היסטורי של נפילת רכבל. ומי נמצא בו? ישראלים כמובן...

מאת: הרב דן כהן

עקר הכל לשמר מאד מאד את הַמָּוֶן, לבלות הַיָּמִים וְהַלֵּילוֹת רק בתורה, בשיתח בינו לבין קונו ובתפלה בכונה, פרוש המלים על כל פנים. וְאִנְשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ מְקַרְשִׁים (ההלים לב, ו): "על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא", שִׁמְצָא אֶת הַמָּוֶן. כי לבחור צעיר: יכל לעבר העת בהבל ובריק, ומאומה לא ישא בעמלו. על כן צריכים לבקש הרבה מאד מאד מקונו יתברך לעת מצא, שִׁמְצָא אֶת הַעֵת, ויטלא בטוב אִמְתִּי וְנַצְחִי. ואמר רבי לוי יצחק, שבעולם העליון הנפטר מתביש מאד, כי רואה שְׂקִיָּה לוֹ בְּזֶה העולם כל כך הרבה זמן, ובלה אותו בהבל ובריק מאד.

(אשר בנחל, ח"ט, ט, ב' עד, ש' תשל"ו)
אמרו חֲקֵמְנוּ הַקְדוּשִׁים (אבות ב'): "יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ, שְׂיָגִיעַת שְׁנֵיהֶם מִשְׁכַּחַת עוֹלָם". ופרש הרב מטשקרין: "צריכים 'לעצ' את היצר הרע. וְהָ פְרוּשׁוֹ שֶׁל: "מִשְׁכַּחַת עוֹלָם, וְאִיךָ? על ידי תלמוד תורה, ועל ידי איזה עסק בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ, וְדַבְרֵי פִי חֲכָם חָן. כך שמעתי פעם מרבי לוי יצחק, כי כשהאדם עסוק, אז אין לו זמן לחשב הרבה, ועל ידי זה זוכה שִׁנְבֵנָה לוֹ מִחוֹ וְדַעְתוֹ בְּאִמּוּנָה הַקְדוּשָׁה, מה שאין כן הַסְפָּנָה לְבוֹ לְבַשְׁלָה, הִרִי זֶה מְתַחֲבֵי בְנִפְשׁוֹ.

(שם, ח"ט, ט, ב' סד, ש' תשל"ו)
רבי לוי יצחק אמר בפרושי: "היות ועכשיו, ברך ה' התחילו 'לעשות' בדבר ובגו, מתקרבם סקרים חדשים, ומדפיסים ספרי לקוטי מוהר"ן קטנים גדולים וכו' (בפורמטים שונים) וכו', ומדפיסים ספרים חדשים ונעשה התעוררות בעולם, על כן התחילה התנגדות מחדש - הן מבחינת וְהָן מבפנים.

(שם, ח"ט, ט, ב' רד, ש' תשל"ו)

עלון 'המקורבים'
העלון יוצא לאור בס"ד ע"י ארגון 'המקורבים' (ארגון אחר מהארגון הנפלא 'הקבוצה שש"י הרב"ם גלינסקי)
ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת גליון באימייל, למוקדי הפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-331-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: *2 או לפני: 054-848-73-17 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM
ניתן לתרום דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ (במישור העולמי המודרני). וכן לקו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: *09 (שילוח אומל על ההרומה) תזכרו למצוות!

הצלה יוסף שלום בן מרים גי"ו
שילחה ויתעלה ברוחניות ויפשה חיל בבקורת ה'!

על הפרשה // פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

התורה בשבעים לשון, והיינו שמבארים ומגלים את התורה שנמצאת בהתגברות השבעים לשון.

במדבר בערבה מול סוף

ועל כן בתחילת הדברים האלו מודגש ש"אלה הדברים אשר דבר משה במדבר בערבה" וכו' שעל פי הפשט הדבר קשה מאוד שהרי לא דיבר את הדברים בכל אלו המקומות, ודרשו חז"ל שהכוונה שהזכיר את הדברים האלו שהיו באותם המקומות, ולהנ"ל היינו הך, כי בא לבאר את ה"דברים" והאותיות, שהיו באלו המקומות, שעל כן היה בהם התגברות גדולה כ"כ של ניסיונות, וזה עצמו מה שמבאר והולך שכל זה הוא הדרך לזכות אל הקדושה, [זהו "מול סוף", שמרמז על התכלית שהוא הסוף, וכמבואר באוה"ח הק' כי כל זה הוא דרך לזכות לאהרת התכלית].

עניינא דיומא // עניין בין המצרים ותשעה באב על פי תורה זו

הדברים כסדר. "קטאו בראש ולקו בראש ומתנחמים בראש" וכו', זה כבר נתבאר לעיל, כי קטאו ופגמו בקראש בית הנ"ל, שהוא משה רבנו, שהוא כלל כל הצדיקי אמת ורצו לבחור לעצמם מנהיגים של שקמה כמו שכתוב, "נתנה ראש ונשובה מצרומה" ופירשת מרגלים. ועל ידי זה נרמז בכ"ה לדורות, כי מאז נגזר חרבן בית המקדש שהוא בחינת הסתלקות הראש מהבית כנ"ל, ועל כן לקו בראש כנ"ל ומתנחמים בראש, דקתיב, "ויעבר מלכם לפניהם וה' בראשם". שהם בחינת הצדיקי אמת, שהם בחינת ראש בני ישראל באמת, כי שמו יתברך משתף בשמם בחינת זה' בראשם וכן"ל, יעו"ש מה שמבאר בזה כל הבחינות שנזכרו במדרש שם.

אי אפשר להישאר באבלות וצריך להמתיק הכעס ברחמים

[ד] אבל אעפ"כ אין לנו להישאר באבלות, כי צריך להמתיק בחי' כעס ברחמים, ועל כן בתשעה באב בחצות, מתחילים להפסיק קצת את האבלות, שזה בחי' המתקת הכעס ברחמים, כי אנו מתבוננים שסוף סוף יש בזה חסד ה' שכלה חמתו על עצים ואבנים, וכן בכל הגלות יש אין סוף חסדים, ובפרט מה ששולח לנו את הצדיקי אמת שמאירים לנו את הארת התכלית בתוקף תוקף הגלות, שע"ז סוף כל סוף יתקן הכל ונוכה לגאולה השלימה, וע"כ מטייכים אח"כ בשבעה דנחמתא שהוא עוצם הרחמים שיהיו בעת הגאולה, שכל זה הוא בחי' הארת שעשוע עולם הבא.

כל המידות והתאוות שלהם (כמבואר בליקוט סי' יט וסי' לו), בכל זה מאירה התורה, כי באמת כל זה הוא בחי' הרגו שהיא הדרך היחידה לבוא אל התכלית, כמבואר במאמר שאין דרך לבוא אל הארת התכלית ושעשוע עולם הבא בלי לעבור את הרגו שרק ע"ז מתקנים את האותיות הנפולות וע"ז זוכים אל התכלית.

וזה עצמו כל הסיפורים שמספר להם על כל הטלטולים שעברו עליהם בדרך לארץ ישראל, וכל הניסיונות וההתגברויות של הסטרא אחרא בכמה וכמה אופנים, שזה כל הסיפורים שמספר באריכות, כי זה גופא מה שמשנה רבינו מאיר להם בזה, לידע את האמת הזאת שכל בחי' הרגו הזה, הוא הדרך לזכות אל התכלית, ועל כן קודם שנכנסים לארץ ישראל ששם מאירה ביותר הארת התכלית ושעשוע עולם הבא, יש התגברות של רגו בכמה וכמה אופנים, וכל זה הוא הדרך לזכות לארץ ישראל, וממילא יבינו מזה שכן הוא בכל עניין של קדושה שכל הבלבולים והתגברות הבחינות של כעס ורגו, הכל הוא דרך לבוא ע"ז אל הדבר שבקדושה, כך הסיפורים האלו בעצמם הם עצמם בחינת ביאור

לכאו' קשה שלא מתחיל מיד כביאור התורה כפי פשטות הפסוק

הפרשה מתחילה "אלה הדברים אשר דבר משה במדבר בערבה" וכו', ואחר כך מוזכר ש"הואל משה באר את התורה הזאת", ואחר כך מתחילה לספר באריכות את כל מה שעבר עליהם עד עכשיו, ולפום ריהטא קצת צ"ב שלכאו' הרי מבואר שמשם מתחיל לבאר את התורה, והיינו בשבעים לשון כמבואר ברש"י, והיה אמור להיות שמיד יתחיל במצוות התורה ומה עניינם של כל הסיפורים האלו, ואמנם בפשטות מובן שכל זה משמש כהקדמה למצוות שמבואר בהמשך הפרשיות, אבל הדבר אומר דרשני.

על פי דברי רבינו מובן שכל הסיפורים האלו הם עצמם בחינת ביאור התורה בשבעים לשון היינו בשבעים לשונות העכו"ם

ועל פי דברי רבינו במאמר הזה יאיר הדבר כמין חומר, כי זה גופא מה שמשנה רבינו, המנהיג הרחמן האמיתי, מאיר ומבאר לנו את התורה, בשבעים לשון, היינו שכל מה שעובר עלינו, וכל ההסתרות והבלבולים שיש בעולם, שכל זה הוא בחינת שבעים לשון, שהוא בחינת שבעים לשונות העכו"ם שזה

עיקר הגלות היא חסרון הארת התכלית

[א] הנה ימים אלו מיוחדים לאבלות על חורבן בית המקדש, ובאמת אם נתבונן נראה שיעקר מהות הגלות והחיסרון במה שאין בית המקדש הוא בעניין זה של הארת התכלית ושעשוע עולם הבא, כי בזמן בית המקדש היה ברור לכולם מהי התכלית, ולזה היו עיני הכל נשואות, ולא היה שייך להעלות על הדעת תכלית אחרת, כי אף אם נכשל אדם באיזה חטא ח"ו, מיד היה מגיע לבית המקדש ומקריב את קרבנו, וע"ז התכפר לו ושוב חזר להשתוקק אל התכלית האמיתית, אבל בעת הגלות ירדנו פלאים, עד שצריך הרבה רחמים כדי לזכור את התכלית הפשוטה והאמיתית של העולם שהוא שעשוע עולם הבא.

ע"ז מתגברים כל בחינות המנהיגים של שקד

[ב] וממילא משתלשל מזה כל בחינות המנהיגים של שקד, הן מנהיגים מצד הקדושה, אלא שיש בהם תערובת טוב ורע, ואין להם כח להאיר את הארת התכלית ושעשוע עולם הבא, והן המנהיגים שמצד הסטרא אחרא שמתגברים במינות ואפיקורסות ובהסתרת הקדושה לגמרי, שכל זה הוא עיקר עצם מציאות הגלות המרה שאנו נמצאים בה, וממילא נעשה חסרון אמונה בעולם, ומה מתגבר בחי' הדין שע"ז אין הצדיקים מאירים פניהם אלינו להנהיג אותנו ולהאיר בנו את הארת התכלית, ואז נופלים יותר ויותר לחסרון אמונה ולהתגברות הרגו, וכך

חיים טובים - המשך

איזה סיבה יש שתבוא גאולה, איך בדיוק זה אמור לקרות, ומנין היא מתעדת לנחות.

זהו, שבאמת לא צריך שום דבר מיוחד. הגאולה איננה זקוקה לשום תנאים כדי להופיע, אלא רק שיהיה לה לאיפה להיכנס... היא זקוקה בסך הכל לעשרה ס"מ מרובעים בתוך הלב שלנו, שעליהם היא תוכל להתמקם. הבעיה היא שאין לנו את זה, אז הנה, כמה בולדוזרים עשו את הסיפור, והצליחו להבקיע את אותם עשרה סנטימטרים. אנא, בל נסתום אותם בחזרה, על ידי כל מיני 'וועדות חקירה' למיניהם.

כלום. חבל להתאמץ ולהמציא דברים בשמו, כי הוא באמת לא אמר כלום. הוא רק נתן זבנג וזהו. וכל מה שהוא רוצה מאתנו ובשבילנו, הוא שנסיכים לקבל את אותו זבנג, ולתת לזה להדהד קצת בפנים ובחוץ. זהו, זה הכל. אם נסיכים לזה, אולי נזכה והלב שלנו ישמע את ה'דיבור' אותו הוא רוצה לומר לנו.

בימים אלו אנו עוצרים את החיים השגורתיים, ומסתכלים לגלות בעיניים. זה מביא אותנו ולפחות 'אמור' להביא אותנו לרגע של מיאוס כלפי הגלות, ורצון אמיתי לגאולה. האמת, קשה. קשה להתאבל כי קשה להאמין שתהיה גאולה. ובצדק, כי למה.

צריך בשביל זה פצצה אטומית, שתהפוך ותשנה באחת את כל מה שהיה כל כך ברור וקבוע. אז הנה קבלנו: קבלנו דברים שבהחלט הפתיעו אותנו, איזה הפתיעו? הכניסו אותנו להלם. ולא אחד, אלא עוד אחד ועוד אחד ועוד אחד.

זה לא נקמה, זו מתנה. כי זה מאפשר לנו את הדבר הכי נחוץ: שינוי תדר.

וזו התשובה לשאלת המיליון: מה ה' אומר לנו, בקורונה, במירון, ובכל שאר הדברים? התשובה היא:

אבלות על חורבן המקדש הלכה למעשה היא על סילוק הצדיקים

וכלשונו הזהב בליקו"מ (תורה ס"ז) אשר נכתב כהספד על ר' לוי יצחק מברדטישוב זיע"א (וידוע המעשה אשר ראה זאת רבינו ברוך קדשו ועליו אמר את התורה הזו, ואחר שהרחיב שם בביאור עניין החל מבכה על בניה והכותל המערבי ובכי האדם שהוא רומז על השכות אור העיניים (שבת קנ"א): כשמש השוקעת במערב והשכינה במערב והיא בוכה ומייללת על ישראל "כי איננו" שנתעלם מהם היופי והחן והפאר האמיתיים עיי"ש באריכות): "כי יש צדיק שהוא היופי והפאר והחן של כל העולם כולו בבחינת ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה בחינת יפה נוף משוש כל הארץ, כי זה הצדיק האמת שהוא בחינת יוסף הוא ההדור והיופי של כל העולם, וכשזה היופי והפאר נתגלה בעולם, דהיינו כשזה הצדיק שהוא היופי של כל העולם נתפרסם ונתגדל בעולם, אזי נפתחי העיניים של העולם... ועל זה נאמר "תשתכנה אבני קדש בראש כל חצות בני ציון היקרים המסולאים מפו" וכו' עיי"ש דברים נפלאים.

ודבריו הם מפורשים בריש בבא בתרא (ד) שהורדוס כנגד חטאו שהרג את הצדיקים שבאותו הדור תיקונו היה לבנות את ביהמ"ק "הוא סימא עינו של עולם ילך ויתעסק בעינו של עולם ביהמ"ק שנקרא מחמד עיניכם", ואמרו בראש השנה (יה): "שקולה מיתת צדיקים כשריפת בית א-לוהינו", ובמדרש איכה (א, לו) "סילוקן של צדיקים קשה לפני הקב"ה יותר ממאה תוכחות ומחורבן ביהמ"ק", ואצל הצדיקים אין חורבן ביהמ"ק כי "מי שיש בו דעה כאילו נבנה ביהמ"ק בימיו", והם המצוקי ארץ אבן השתיה שעומד עליהם העולם.

וכתב בליקוטי הלכות "כי עיקר הקינות וההספדות של מגילת איכה הם על הסתלקות הצדיקים הקדושים ששקולה כפליים כחורבן ביהמ"ק וכן על הסתלקות והתעלמות אור הצדיק האמת שבכל דור שיש לו בחינת נבואה ורוה"ק ועל ידו היו ישראל יכולין לבא לאמונה שלימה וכל טוב ולזכך ולברר העולם וכו'... כי עיקר אריכת הגלות הוא המחלוקת שעל צדיקי אמת וכו'... כי הצדיק והת"ח אמת יקר מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים (כמובא בריש ע"ז)... כי עיקר האבילות והבכיה הוא על מה שנתרחקנו מאבינו שבשמים כ"כ ואין אנו יכולין לבטל עצמינו אליו יתברך ולהסתכל

אך יש לראות בדברי הגר"א שכתב כי הגם שנחרב ביהמ"ק עדיין כשהיו ת"ח בישראל לא הושלם החורבן, ונראה בדבריו כי עיקר החורבן הוא על סילוק הת"ח מתוכנו וזוהו נשארנו תרוד עצמות כמבואר בדבריו בליקוטים בספרא דצניעותא (דף לה) בגודל ההפסד העצום שבא מכח החורבן וז"ל "כי מעת שחרב הבית יצאה רוחנו עטרת ראשנו ונשארו רק אנהנו הוא גוף שלה בלא נפש וכו' ומ"מ היו חבורות וישיבות גדולות עד שנקרב הבשר והעצמות נתפזרו וכו' ומ"מ היו עדיין העצמות קיימות שהן הת"ח שבישראל מעמידו הגוף עד שנקרבו העצמות ולא נשארו אלא תרוד רקב מאתנו ונעשה עפר שחה לעפר נפשנו", ומעין זה כתב בדבריו בזה"ח שהש"ר כי "ביהמ"ק נמשל לצוואר ואם נחתך הצוואר מת האדם כן בחורבן ביהמ"ק כמתי עולם", וכן באריז"ל מבואר כי בתיקון חצות צריך להתאבל על שני הדברים האלו על סילוק הצדיקים (והוא ה"מסור לאסף באו גוים בנחלתך" שתיקן לומר בתיקון חצות "כי טימאו את היכל קדשך" - הם הצדיקים כמו שכתוב "היכל ה' המה" ונחלתך הם ישראל, וכל הפרק מדבר על "בשר חסידך לעוף השמים" וכו') ועל חורבן הבית ב"על נהרות בבל" כמו שאומרים "אם אשכחך ירושלים" וכו').

ורבינו הליקו"מ הוריד את הדברים למטה מעשרה טפחים ופקח את עינינו ואת לבנו להתחבר בנקל ולהבין את גודל הצער הנורא, על בית חיינו שחסרנו, וביאר כי אודתו המקדש אשר חרב לפני כאלפיים שנה, אשר לא ראינוהו ונשכח מליבנו, ואנו כל כך כוספים אליו לאותו היופי שלא היה יופי בעולם למעלה ממנו, ומקוננים "הזאת העיר שיאמרו כלילת יופי", כי היא הנקראת "ציון מכלל יופי" וכביאור הגר"א שהוא כלל היופי של העולם, וכלשון אבות דר' נתן "אין לך יופי כיופייה של ירושלים", וכמאמרם במסכת קידושין (ט"ז) "עשרה קבין של יופי ירדו לעולם, תשעה נטלה ירושלים", ועיין מה שכתב הרמח"ל ברזין גניזין על הפסוק "הנך יפה רעיתי, הנך יפה עיניך יונים" על הדרך הנ"ל.

אותה התפארת שהיינו מתפארים בו תפארת ישראל והפאר נהפך לנו לאפר, הוא המקדש השוכן בתוכנו בכל דור ודור במקום משכן צדיקי האמת,

עומדים אנו כעת בימים אשר בהם הטיל עלינו הקב"ה את מלאכת בניית המשכן והמקדש בתפילות ובתחנונים, בקינות ובהספדים, ובהדלקת אש ההשתוקקות להידבק בא-ל חי בראיית פנים בפנים לפניו, וכמבואר כי כל מקום של הסתרה הוא כלי אל האור והתיקון היותר עליונים שצריכים להתגלות, והשכינה הקדושה מסתכלת בימים האלו מי הם בניה ומי הם השייכים אליה באמת המשתתפים בצערה.

אך לדאבון ליבנו לא רק שנחרב המקדש אלא גם נחרשה העיר וכבר אבד מליבנו כל סממן של קשר ושייכות לשוב לאישנו הראשון אשר שולחנו מעל פניו, והיאך ניגש למלאכת קודש זו בזמן התענוגות שבו שרויים אנו על אדמתנו, איש תחת גפנו ותחת תאנתו, עמל בתורה ומחדש בה פרחים וציצים, וככל שסמוכים אנו לחורבתו של הקב"ה, אפס מליבנו כל רגש ותקווה למקום זה ומרגישים אנו כי כבר פרקנו מעלינו עול שעבוד מלכויות והרי "אין בין ימות המשיח לעוה"ז אלא שעבוד מלכויות", ושרק נזכה להמשיך כך.

ובדברי הגר"א והרמח"ל נתבאר שעיקר הבכיה היא לעורר בקרבנו את הרצון העליון לבקש באמת את המקדש כפשוטו (שהרמח"ל סיים את תקט"ו הפילותיו אשר בויערים הם בתקוה לה' - במנחת ערב של תשעה באב), ולהשתוקק לתיקון חורבנות עמודי העולם, עמוד התורה והעבודה שבטלו מאיתנו בגלות כפי שהארץ הגר"א בריש האדרא רבא שהעולם חזר לעולם התווה אחר החורבן, וכל אחד כפי טהרת ליבו יחוש יותר את כאבה של השכינה, ואת עולם התווה שאנו נמצאים בו עתה.

(ויעיין בתיקו"ז (י"ב ע"ד) מה שכתב הגר"א על החורבן דכל דמעותינו הינם על חסרון שער הנ' ובשביל זה נשתברו הלוחות וחרב ביהמ"ק וכו' ולכן בשכמל"ו בחשאי מפני שער הנ' שחסר ולית לה חירות ויש פחד עד לעתיד לבוא (וביאור דבריו כי בפסוק שמע ישראל יש כ"ה אותיות אך בשכמל"ו אינו אלא ט"ט אותיות וחסר האחד בשביל השער הנ'), וכוונת דבריו כי שער הנ' הוא היחוד השלם והקרבה השלימה בין ישראל לאביהם שבשמים היכן שמתאחדים היחודא עילאה והיחודא תתאה, וכל הדמעות שבעולם באות מחמת חסרון זה).

שער ברסלב

// חיי משנתו ותורתו של רבנו הקדוש // מאת: הרב חיים סילבר

קווים כלליים מתולדות חיי של מוהר"ן [המשך פרק א]

ועוד, ומכולם קיבל מלא חפניו, אולם עדיין תשוקתו לא התמלאה, וחש שחסרה לו הדרכה נכונה כיצד הוא עצמו יהפוך לצדיק, וכאשר שמע שמוהר"ן הגיע לברסלב הסמוכה, החליט לנסוע אליו, וגמר בלבו שאם יקבל אצלו תועלת בעבודת ה' ישאר אצלו.

ואכן מהרגע הראשון שנפגשו הרב והתלמיד נוצר ביניהם קשר מופלא, ונפתחה בפני מוהר"ן דרך סלולה ומופלאה לעלות במעלות העבודה שכה השתוקק אליה. מוהר"ן סיפר שהמטפח הראשון שאמר לו מוהר"ן כאשר ראהו הוא: 'מכירים היינו זה מכבר, אולם זה זמן רב שלא התראינו'...!

מתוך החוברת מוהר"ן מברסלב - חיי משנתו ותורתו. ניתן לקבל במערכת

וכבר אז היה בקי וחרף בש"ס ופוסקים, נולד למשפחה של 'מתנגדים' וחמיו היה הגה"צ ר' דוד צבי, שהיה מגדולי הרבנים באזור ולקח את ר' נתן לחתן בזכות התמדתו ושכלו הישר. אולם מעבר ללמדנותו המופלגת, היה מבקש ה' מנעוריו, והשתוקק תמיד לעבודת ה' טהורה. בתחילה היה מתנגד לחסידות בהשפעת חמיו שהרבה לדבר בפני בני משפחתו כנגד החסידים כדי להרחיקם מהם, אולם בהמשך בהשפעת אחד מחבריו החל להכיר את דרך החסידות, וראה 'שכדאי להתקרב לצדיקים המפורסמים גדולי החסידים, כי הם אנשי אמת וה' עמם', קודם שהגיע למוהר"ן הספיק להיות אצל גדולי תלמידי המגיד ממעזריטש בדרו, רבי זושא מאניפולי, רבי לוי יצחק מברדיטשוב, רבי ברוך ממעזיבו, רבי גדליה מליניץ, רבי שלום מפרוביטש,

שיבתו בברסלב

באלול של שנת תק"ס עקר מוהר"ן לעיירה זלטיפולי הסמוכה לשפולי, ושם התחילה המחלוקת עליו מצד הסבא משפולי (שהיה בתחילה בידידות עמו ובשעה שחזר מוהר"ן מארץ ישראל ביקר בביתו בעירו שפולי ושהו יחד כל הלילה בידידות ואהבה גדולה, ואחר כך על ידי מלשינים והולכי רכיל נעשה לו הסבא משפולי שונא גדול ועורר כנגדו מחלוקת גדולה).

עקב המחלוקת עקר מוהר"ן מזלטיפולי לעיירה ברסלב, והגיע לשם באלול תקס"ב, שם התקרב אליו מוהר"ן.

מוהר"ן התגורר בעיירה נמירוב הסמוכה לברסלב, והיה אז אברך כבן עשרים ושנים,

4. ימי מוהר"ן, כוכבי אור אנשי מוהר"ן א-ד.
5. חיי מוהר"ן אות שלג.

2. ימי מוהר"ן חלק ראשון אות א.
3. שם.

1. חיי מוהר"ן אות קמו.

דאיון עם הנגיד משולם (צ'ארלי) רובינפלד מייסד 'הכנסת אורחים שיינר' בקיבוץ הגדול בראש השנה באומן

החברה שלי לעשות קידוש. היה לנו הרבה אוכל, לא היה לנו מה לעשות עם כמות גדולה כזו של אוכל, ופשוט יצאנו לרחוב והתחלנו לבקש

מאנשים שעברו ברחוב פושקינה, להצטרף לסעודה איתנו... אתה לא תאמין, אבל מאות אנשים הגיעו אלינו. התפרסם שיש אצלנו שפע של אוכל מיוחד, ולמחרת הבית שלנו היה מוצף באורחים חדשים. בשנה השלישית לאחר מכן כבר הגעתי לאומן עם קבוצה של כ-100 חברים וסיפור האוכל חזר על עצמו. אז החלטתי לפעול למען הכלל ושם נולד הרעיון להקים 'הכנסת אורחים'.

לקבוצה שלנו מארה"ב הצטרף גם הנגיד ר' אליעזר שיינר, צבי ליכטישין וצבי בוגומילסקי, אשר החלו לפעול בהקמת הרעיון האדיר לרווחתם של חסידי ברסלב הבאים לאומן, העניין תפס תאוצה מטורפת. בהתחלה עשינו קידוש וסעודה לכמה מאות חסידים. שנה אחרי זה גדל לכמה אלפים נוספים, עד שהגענו למימדים של היום ועוד היד נטויה.

חייבים לציין גם את ר' נתן אוהיון, האיש שלנו באומן, ש'עושה נפשות' למען הקיבוץ בראש השנה ובמהלך השנה. כל שנה ושנה הכנסת האורחים שלנו תלך ותגדל. כל שנה זה יהיה יותר מסודר. אנחנו נפגשים עם אנשי מקצוע במהלך כל השנה בכדי לשפר את המפעל האדיר הזה. הסעודות, הלינה, הכל... אני רק מבקש מהאנשים קצת סבלנות. אנחנו דואגים ונדאג לכל הצרכים הגשמיים למען הבאים לאומן.

ולסיום, אבקש באמצעות להעביר מסר לעשרות האלפים הבאים אומנה לראש השנה הבעל"ט. השנה יהיה מספיק אוכל לכולם, יהיה אוכל בשפע והכי חשוב אנו נספק אוכל טרי משובח וטעים במיוחד. "אכלו מעדנים ושתו ממתקים כי חדות ה' היא מעוזכם", רק תבואו ותזכו לקיים את צוואתו המיוחדת של הרבי שלנו שאמר: "הראש השנה שלי עולה על הכל".

[ומה יהיה השנה? איש לא יודע! לנו נשאר רק להתפלל ולקוות שזוכה לביאת המשיח עוד לפני ראש השנה ושזוכה להתפלל עם רבנו בבית המקדש, ואם ח"ו לא נזכה לזה אזי יהי רצון שנבוא לאומן לראש השנה יחד עם עוד אלפי מקורבים חדשים].

מכן בישיבה ליטאית במונסי. למדתי גם 3 שנים בארץ ישראל, בתלפיות. היום אני מנהל עסקים גדולים בארה"ב.

אמרת שלמדת בישיבה ליטאית. איך התקרבת לחסידות ברסלב?

או-הו-ה, זה סיפור ארוך. בילדותי כמעט ולא הכרתי את חסידות ברסלב. גם הישיבה בה למדתי, כמו צעיינית, הייתה ליטאית. הכל קרה בשנת 2001. כמה ימים לפני ראש השנה. נכנסה אליי למשרד בתו של חסיד ברסלב ושאלה אותי בתמימות "איפה אתה בחג?", עניתי לה גם כן בתמימות "אצל ההורים". היה לה מבט מופתע "מה, אתה לא באומן?" היא שאלה אותי. ואני בכלל לא ידעתי איפה זה אומן. אחרי שהיא יצאה מהמשרד, לא יודע מה עבר לי בראש, אך כעבור כמה דקות התקשרתי לחבה, חסיד ברסלב, וסיפרתי לו שאני רוצה להצטרף אליו לנסיעה לראש השנה באומן. שעה לקח לי לשכנע אותו שאני לא 'עובד' עליו. וכשהבין שאני רציני, שלח אותי לעשות ויזה.

בתקופה ההיא בכדי להגיע לאוקראינה היה צורך באשרת כניסה (ויזה). הלכתי לשגרירות אוקראינה להוציא ויזה. תהליך זה אורך כמה ימים, זה היה יום לפני פיגועי ה-11 בספטמבר ("אסון מגדלי התאומים"). מיותר לציין שאחרי האסון הנורא במגדלי התאומים, ניו-יורק הייתה משותקת לחלוטין. אני כבר השלמתי עם העובדה שלאומן השנה אני כבר לא אגיע. אבל אז קרה מן סוג של נס, דבר ממש לא שייגרת. עובדת השגרירות האוקראינית התקשרה אלי כולה נרגשת: "אני לא יודעת איך ולמה, אך כנראה לקחתי את הדרכון ואת הויזה שלך הביתה. מצאתי את זה עכשיו על השולחן, תבוא ותיקח את זה". הייתי מופתע מהטלפון, ובכלל האווירה ברחובות ניו-יורק הייתה של סוף העולם. בקושי היו טיסות פנימיות. חשבתי לטוס דרך קנדה, אך גם זה לא התאפשר. ממש לפני החג הצלחתי לתפוס טיסה מאובקיטסן לקייב ומשם נסעתי לאומן.

"אומן אומן ראש השנה"

זכיתי להגיע לראשונה בחיי לאומן, הקיבוץ אז היה מספיק גדול, אך לא כמו היום. הרגשתי התעלות רוחנית ויצאת דופן. אי אפשר לתאר את ההרגשה הזו במילים. אך התנאים הגשמיים היו מאוד קשים. איכשהו מצאתי מיטה, אך האוכל היה מאוד גרוע. ידעתי שאני חוזר לאומן גם בשנה הבאה, אך גם הבטחתי לעצמי שאת האוכל בוודאי אדאג להביא איתי (צחק).

שנה אחרי, הגעתי שוב לאומן. הבאתי איתי 30 חברים נוספים מארה"ב. בערב החג ישבתי עם

"אני רוצה להישאר ביניכם, ואתם תבואו על קברי" (חיי מוה"ר) כך ציווה רבי נחמן מברסלב זיע"א לפני הסתלקותו לגנזי מרומים. היום להגיע לאומן זה דבר כמעט שגורתי עבור החפצים בדבר (הכתבה נכתבה לפני עידן הקורונה...). עוד לא הספקת לגמור ספר תהלים והלחץ באוזניים מאותת על הנחיתה בנמל קייב. עוד חמש דקות כבר תגיע המזוודה, מעבר הדרכונים לפנינו, שעתיים ורבע של נסיעה, והנה הוא, השלט המיוחל המעייד על ההגעה הצפויה לעיר הגעגועים – "ברוכים הבאים לאומן"...

"אני רוצה להישאר ביניכם, ואתם תבואו על קברי" – כדברים האלה נשמע מפיו הקדוש כמה פעמים, שרמזו לכל אחד ואחד כמה גדולה המעלה של כל מי שיזכה לבוא על קברו הקדוש והנורא, כי בוודאי ישמע דבריו ויעזור וישוע לו בכל מה דאפשר" (שיחות הר"ן).

לאחר שטבלנו במקווה, שמנו פרוטה וקראנו את ה'תיקון הכללי', אם זכינו אז גם הולנו דמעה מתוך לב נשבר ונדכה. הבטן מקרקרת מרעב והגוף דורש מנוחה מטורדת טלטלת הדרך הקשה. לאחר שהתמקמנו במקומות הלינה הנוחים, ואכלנו מהשפע של 'הכנסת האורחים שיינר', האם שאלנו את עצמנו לא אחת מי הם שליחי הנאמנים של רבי נחמן זיע"א שצבעו עוד עיירה אוקראינית דיכאונית בצבעים כה שמחים?

"בסוף כולם יהיו ברסלב"

אחד האחרים היותר בולטים בפעילות המבורכת למען חסידי ברסלב הבאים לעיר הגעגועים 'אומן', ולמען הדיוק, האחראי הראשי הלא הוא הנגיד הנכבד ר' משולם (צ'ארלי) רובינפלד הי"ו, שם יחסית אלמוני בעולם הברסלבי, אך הנגיד רובינפלד נמצא שם בשבילנו ובגדול.

העסק ר' נתן אוהיון מתושבי ק"ק אומן מספר: "לצד עסקי ברסלב הפועלים לרווחתם של הבאים לאומן, משולם (צ'ארלי) רובינפלד הבולט מביניהם, תרם ותורם המון עבור החסידים אשר פוקדים את אומן בראש-השנה. אין אצלו פשרות! רובינפלד תורם רבות למען ה'הכנסת האורחים' באומן על כל המשתמע מכך. הרבה לא מכירים אותו ולא שמעו עליו מפני צניעותו".

לפניכם ראיון הכרות ראשון עם הנגיד משולם (צ'ארלי) רובינפלד המספר את סיפורו האישי בתהליך התקרבותו לחסידות ברסלב.

מר רובינפלד, ספר לנו מעט על עצמך.

נולדתי במונסי ארה"ב. אני בן למשפחה יהודית חמה. אבי מברוקלין ניו יורק, אמי מושינגטון הייטס ניו יורק. בהיותי ילד למדתי בחיידר ולאחר

והיו לאחדים - המשך

בנו, והוא אור הצדיקים הדבקים בה' בכל נשימה ונשימה ושם ה' מתגלה עליהם ושוכן אצלם תמיד, ובחיבור הזה נזכה ל"שישו איתה משוש כל המתאבלים עליה", כי מי שלא יקווה לא יזכה, וכמבואר באריכות ברמח"ל, להכיר כמה אנו מתים, וכפי שכתב בליקו"מ (ס"ז) כי האדם צריך להסתכל על עצמו שהוא הגורם לחורבן הבית ובאבלותו הוא חוזר ובונה אותו עיי"ש.

וביאר בליקו"מ (בתורה פה) כי "כל בניין המקדש והכניסה לבית א-ל אין זוכים אליו אלא על ידי עצם הלז" (כמובא ברש"י בשופטים שדרך לזו נכנסין לבית אל) שהוא הנמצא בעורף האדם וממנו יתחדש הגוף בתה"מ כי אין לו כיליון לעולם, והלז גודל בעשרים ואחד יום" כמובא בבכורות (ה). כתרנגולת שמולדת ל-כ"א יום והוא כנגד ה-כ"א ימים האלו אשר בהם אנו מתחברים לניצוץ הקדוש שנשאר

על התכלית באמת, כי עיקר הביטול כראוי זוכין בביהמ"ק שהוא גאון עוזינו מחמד עינינו כמש"כ והיו עיני ולבי שם".

וכן כידוע היה מנהגו של ר' נתן שהיה בוכה ומתפלל בפרט ב'ט' באב שהיה נכנס למרתף ולא יוצא ממנו עד למחרת והיה בוכה וצועק על העלמת אור הצדיק.

אמר דבינו הקדוש:

"רצייתי שהעניין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם, כאנשי ליטא!"

(שה שרפי קדוש ח"ב, סימן נוד)